

РЕШЕНИЕ

№ 1811

гр. София, 06.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. IV-Д СЪСТАВ, в публично заседание на шестнадесети март през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Здравка И.а

Членове: Наталия П. Лаловска
 Мария Стойкова

при участието на секретаря Екатерина К. Тодорова
като разгледа докладваното от Наталия П. Лаловска Въззивно гражданско дело № 20221100502400 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 258 – 273 ГПК.

Образувано е по въззивна жалба на ответника „Г.“ ЕООД срещу решение № 20204382/28.10.2021г., постановено по гр.д. № 21261/2021г. по описа на СРС, 78-и състав, с което, на основание чл. 415, ал. 1 ГПК, е признато за установено, че ответникът „Г.“ ЕООД, дължи на ищеца „Д.К.“ ЕООД, сумата от 1 248.95 лева, представляваща възнаграждение по фактура № 8999/18.06.2018г. и сумата 322.99 лева - лихва за забава за периода от 03.07.2018г. до 18.01.2021г. и на ищеца са присъдени разноски.

Жалбоподателят излага доводи за неправилност на обжалвания съдебен акт. Пзовава се на допуснато от СРС нарушение на процесуалните правила при доклада на делото, допускането и събирането на гласни доказателства, нарушаване на принципа за равенство на страните и състезателното начало. Отделно СРС постановил съдебния си акт преди изтичането на срока за писмени защиты и без да съобрази депозираната от ответника такава. Първоинстанционният съд не обсъдил доводите и възраженията на страните и основал решението само на част от събраните доказателства. По делото останали недоказани твърденията на ищеца за възникването и съществуването на договор за изработка, че ищецът изработил възложеното и че предал резултата на ответника. Свидетелските показания в тази връзка не следвало да бъдат кредитирани поради заинтересованост на свидетеля, непоследователност и противоречивост в

показанията. От фактурата не се установявало осъществяване на твърдяните факти и обстоятелства. Страните не били обвързани и от трайни търговски отношения, предвид на което нямало основание за прилагане на чл. 292 ТЗ. По делото не били излагани твърдения за действия без представителна власт, предвид на което нормата на чл. 301 ТЗ не била приложима. Изпълнението на ответника на административното му задължение по чл. 124, ал. 4 ЗДДС да включи издадената от ищеца фактура в дневниците на покупките си не можело да обоснове дължимото от ищеца пълно и главно доказване на сключения договор за изработка, изпълнението и приемането на предадения резултат. Искът по чл. 86 ЗЗД също бил неоснователен, освен поради липса на главно задължение и поради непоставяне на ответника в забава. Моли обжалваното решение да бъде отменено, а предявените искове – отхвърлени като неоснователни. Претендира разноски съобразно представен списък по чл. 80 ГПК.

В срока по чл. 263, ал. 1 ГПК въззиваемата страна „Д.К.“ ЕООД депозира писмен отговор, с който оспорва въззивната жалба като неоснователна. СРС не допуснал твърдените от ответника процесуални нарушения – събирането на гласни доказателства било поискано своевременно от ищеца в първото по делото о.с.з., като ответникът имал възможността да заяви свои искания за насречно доказване. Отделно съдът не основал решението си на гласните доказателства, а на неоспореното заключение на изслушаната по делото ССЧЕ, решението било и мотивирано. СРС разпределил доказателствената тежест по подлежащите на доказване факти. Не била нарушена и разпоредбата на чл. 149 ГПК – срокът за писмени защиты изтекъл на 26.10.2021г., а решението на СРС било постановено на 28.10.2021г. Намира, че възприетите в решението от СРС правни и фактически изводи били обективни и се основавали на събраните по делото доказателства и съответствали на утвърдената съдебна практика, цитирана в отговора на въззивната жалба. Относно основателността на иска по чл. 86 ЗЗД се позовава на нормата на чл. 303а ТЗ. С оглед изложеното моли въззивния съд да остави въззивната жалба без уважение и да потвърди обжалваното решение. Претендира разноски за производството пред СГС.

Предвид нормата на чл. 269 ГПК въззивната инстанция дължи проверка за валидността на решението, за неговата допустимост, в обжалваната част, а за правилността му единствено на въведените в жалбата основания.

При изпълнение правомощията си по чл. 269 ГПК настоящият въззивен състав намира обжалваното решение за валидно и допустимо.

Настоящият съдебен състав намира постановеното първоинстанционно решение за правилно на въведените във въззивната жалба основания по следните мотиви:

На първо място следва да се отбележи, че разпоредбата на чл. 266, ал. 3 ГПК цели отстраняване на процесуални нарушения на първоинстанционния съд, които са довели до непълнота на доказателствата по делото. Тя е способ за допускане от

въззивната инстанция на нови доказателства, когато доказателствата не са събрани от първоинстанционния съд поради допуснати от първата инстанция процесуални нарушения. В случая с въззивната си жалба въззивникът твърди допуснати от първата инстанция процесуални нарушения и се домогва да установи самите нарушения без да релевира искане за събиране на относими и допустими към правния спор между страните доказателства. Ето защо фактическият състав на чл. 266, ал. 3 ГПК в случая не е изпълнен, тъй като ответникът не релевира искане за събиране на доказателства, които е поискал своевременно и които не са били събрани поради допуснато от СРС процесуално нарушение.

Предявен е иск за установяване на парично задължение по договор за изработка по чл. 258 ЗЗД, доколкото се касае до уговорена услуга, а именно извършване на работа – печат на стъкло, със средства /техника/ и сили на ищеца срещу възнаграждение, платимо от ответника. За основателността на иска в тежест на ищеца е да докаже, че между страните било налице валидно облигационно отношение, по силата на което престирали точно съобразно уговореното и с дължимата грижа, а за ответника възникнало задължение за плащане на възнаграждение в претендирания размер.

Договорът за изработка е консенсуален и неформален, предвид липсата на законово изискване за форма за действителността му, като в този смисъл е и разпоредбата на чл. 258 ЗЗД. Постигнатото съгласие по облигацията по горните мотиви може да бъде установявано с различни доказателствени средства, в т.ч. фактури, приемо-предавателни протоколи, гласни доказателства, ССЧЕ.

От събраните по делото писмени доказателства - фактура № 0000008999/18.06.2018г. и неоспореното заключение на ССЧЕ, изготвено след проучване на писмените доказателства по делото и проверки в счетоводствата на страните, се установява, че същите постигнали съгласие ищецът да извърши печат на стъкло, а ответникът да заплати посоченото във фактурата възнаграждение в общ размер 1 248.95 лева с ДДС. От заключението по изслушаната ССЧЕ, което съдът изцяло кредитира, се установява, че процесната издадена от ищеца фактура № 0000008999/18.06.2018г., надлежно била осчетоводена от страните. При ищеца същата била осчетоводена в месеца на нейното издаване и била включена в дневника му за продажби за м.06.2018г. При ответника фактурата била осчетоводена през м.08.2018г. и била включена в дневника му за покупки по ЗДДС за същия месец. Ответникът подал справка-декларация по ЗДДС в НАП с вх. № 2210-3474919/13.09.2018г. и ползвал данъчен кредит по фактурата.

При преценката на заключението на изслушаната и неоспорена от страните ССЧЕ по реда на чл. 202 ГПК съдът напълно кредитира същото, доколкото то кореспондира изцяло със събраните по делото писмени доказателства – представена

фактура № 0000008999/18.06.2018г. и с гласните такива, събрани посредством разпита на св. З. К. – асистент офис при ищеца, която излага, че през 2018г. ответникът възложил на ищеца изработването на печат на стъкло.

От съвкупната преценка на събраните по делото доказателства съдът приема, че между страните бил сключен валиден договор за изработка при уговорено и платимо от ответника-възложител възнаграждение с ДДС в размер на записаната във фактурата сума.

Предвид нормата на чл. 266, ал. 1, изр. 1 ЗЗД изискуемостта на вземането на изпълнителя за възнаграждение по договора за изработка е обусловено от приемане на работата от възложителя - чл. 264, ал. 1 ЗЗД. Приемането на извършената работа обхваща два момента: фактическото получаване на конкретно изработеното от поръчващия и признанието, че изработеното съответства на поръчаното. Законът не съдържа формални изисквания за начина на приемането, поради което доказването му може да бъде извършено с всички допустими от ГПК доказателствени средства.

Предвид заключението по изслушаната ССЧЕ процесната фактура надлежно била осчетоводена от ответника като задължение към ищеца и отразена в дневника му за покупки за месец август 2018г. като сделка по ЗДДС. С осчетоводяването на фактурата ответникът-възложител по договора за изработка приел извършената работа като изпълнена точно съгласно уговореното. Фактът на осчетоводяването на издадената от ищеца фактура несъмнено съставлява извънсъдебно признание на ответника /възложителя/ на задължението му за заплащане на уговореното възнаграждение и на приемането на изработеното. Доколкото липсват доказателства ответникът да направил възражения за некачествено изпълнение, приложение намира презумпцията по чл. 264, ал. 3 ЗЗД за правилно изпълнена работа.

Съобразно неоспореното заключение на ССЧЕ ответникът не извършил плащане по процесната фактура № 0000008999/18.06.2018г., като задължението към ищеца възлизало на стойността на фактурата – 1 248.95 лева с ДДС.

По делото, при доказателствена тежест за ответника, не са ангажирани никакви доказателства за извършено плащане на каквато и да е част от претендираната от ищеца главница в размер на 1 248.95 лева, представляваща дължим размер на възнаграждението по процесната фактура № 0000008999/18.06.2018г. поради което искът за горната сума е изцяло основателен и правилно е уважен от СРС.

Настоящият съдебен състав не споделя доводите на ответника за извършено от СРС процесуално нарушение по допускането на гласните доказателства, поискани от ищеца в първото по делото о.с.з. Изводът за основателност на установителния иск за възнаграждение по договор за изработка е обоснован независимо от цененето или не на показанията на разпитания по делото свидетел.

Задължението за заплащане на дължимото възнаграждение по договор за

изработка не е със законово уговорен падеж, предвид на което и с оглед липсата на друга уговорка между страните, длъжникът изпада в забава за изпълнение на паричното си задължение при условията на чл. 84, ал. 2 ГПК след покана. Съгласно константната съдебна практика, в т.ч. застъпена Решение № 158/07.11.2013г., по т.д. № 1128/2012г., I т.о. на ВКС, издадената и приета фактура има действието на покана за плащане на изискуемото възнаграждение - чл. 84, ал. 2 ЗЗД, следствие на което е изпадането на длъжника в забава.

По делото не са представени доказателства, от които да се установява точната дата, на която процесната фактура била получена от ответника. Установява се от заключението на ССЧЕ, че същата била отразена счетоводно при него през месец август 2018г. При съобразяване нарочното възражение на ответника с отговора на исковата молба, че не бил изпадал в забава за плащане, поддържано с въззивната жалба и пред настоящата инстанция и носената от ищеца тежест да установи факта на получаването на фактурата, настоящият съдебен състав приема, че забавата на ответника настъпила считано от 01.09.2019г.

Съобразно неоспореното заключение на изслушаната по делото ССЧЕ мораторната лихва върху главницата по фактурата за периода на забавата от 01.09.2019г. до крайната посочена от ищеца дата – 18.01.2021г. възлиза в общ размер 259.85 лева. До последния размер и период предявеният иск по чл. 86, ал. 1 ЗЗД е основателен. За разликата до пълния предявен размер от 322.99 лева и за периода от 03.07.2018г. до 31.08.2018г. включително ищецът следва да понесе неблагоприятните последици от недоказването, като искът по чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 86, ал. 1 ЗЗД се приеме за неоснователен.

Предвид изложеното, поради частичното несъвпадане с изводите на първоинстанционния съд, обжалваното решение следва да бъде отменено в частта, в която е уважен предявеният установителен иск за лихва за забава за периода от 03.07.2018г. до 31.08.2018г. включително, за разликата над 259.85 лева до пълния предявен размер от 322.99 лева, като вместо това искът бъде отхвърлен за същата разлика и период. В останалата част, като правилно и законосъобразно, решението следва да бъде потвърдено.

По разноските:

При този изход на делото право на разноски имат и двете страни.

Пред СРС ищецът е сторил разноски в общ размер 680.01 лева, от които 100.01 лева държавна такса, 180 лева за експертиза и 400 лева – адвокатско възнаграждение. На основание чл. 78, ал. 1 ГПК ищецът има право на разноски в размер на 652.70 лева. СРС е присъдил разноски в размер на 680.01 лева. Първоинстанционното съдебно решение следва да бъде отменено в частта, в която на ищеца са присъдени разноски над сумата от 652.70 лева.

Пред СРС ответникът е сторил разноси в размер на 500 лева за адвокатско възнаграждение. На основание чл. 78, ал. 3 ГПК има право на разноси, сторени по установителните иски по чл. 415 ГПК пред СРС, в размер на сумата 20.08 лева, които следва да му бъдат присъдени.

В заповедното производство ищецът е сторил разноси в размер на 381.43 лева, като на основание чл. 78, ал. 1 ГПК ищецът има право на разноси в размер на 366.11 лева. СРС е присъдил разноси в размер на 381.43 лева. Първоинстанционното съдебно решение следва да бъде отменено в частта, в която на ищеца са присъдени разноси над сумата от 366.11 лева.

Пред въззивния съд ищецът доказва разноси в размер на 400 лева за адвокатско възнаграждение, като на основание чл. 78, ал. 1 ГПК следва да му бъдат присъдени 383.93 лева – разноси по делото, сторени пред СРС.

Пред въззивния съд ответникът доказва разноси в размер на 550 лева, от които 500 лева за адвокатско възнаграждение и 50 лева – заплатена държавна такса. Възражението на процесуалния представител на ищеца по чл. 78, ал. 5 ГПК при съобразяване на минималния размер на възнаграждението, определен по реда на Наредба № 1/2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения и фактическата и правна сложност на делото съдът намира за неоснователно. На основание чл. 78, ал. 3 ГПК следва да му бъдат присъдени 22.09 лева.

Мотивиран от горното, Софийски градски съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 20204382/28.10.2021г., постановено по гр.д. № 21261/2021г. по описа на СРС, 78-и състав, **в частта**, в която, на основание чл. 415, ал. 1 ГПК, е признато за установено, че „Г.“ ЕООД, ЕИК ****, дължи на ищеца „Д.К.“ ЕООД, ЕИК ****, разликата над 259.85 лева до пълния предявен размер от 322.99 лева, представляваща лихва за забава за периода от 03.07.2018г. до 31.08.2018г. включително, **в частта**, в която на основание чл. 78, ал. 1 ГПК на „Д.К.“ ЕООД, ЕИК ****, са присъдени разноси в производството пред СРС над сумата 652.70 лева, **и в частта**, в която на основание чл. 78, ал. 1 ГПК на „Д.К.“ ЕООД, ЕИК ****, са присъдени разноси в заповедното производство над сумата 366.11 лева, като **ВМЕСТО ТОВА ПОСТАНОВЯВА:**

ОТХВЪРЛЯ предявения от „Д.К.“ ЕООД, ЕИК ****, срещу „Г.“ ЕООД, ЕИК ****, иск с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 415, ал. 1 ГПК, вр. чл. 86, ал. 1 ЗЗД, за сумата 63.14 лева, представляваща разликата над сумата от 259.85 лева до пълния предявен размер от 322.99 лева – обезщетение за забава за плащането на задължението по фактура № 0000008999/18.06.2018г., дължимо за периода от

03.07.2018г. до 31.08.2018г., като неоснователен.

ПОТВЪРЖДАВА решение № 20204382/28.10.2021г., постановено по гр.д. № 21261/2021г. по описа на СРС, 78-и състав, **в частта**, в която, на основание чл. 415, ал. 1 ГПК, е признато за установено, че „Г.“ ЕООД, ЕИК ****, дължи на ищеца „Д.К.“ ЕООД, ЕИК ****, сумата **1 248.95 лева**, представляваща възнаграждение за печат на стъкло съгласно фактура № 0000008999/18.06.2018г., и сумата от **259.85 лева**, представляваща обезщетение за забавено изпълнение на главницата през периода от 01.09.2018г. до 18.01.2021г., вкл., за които вземания по ч.гр.д. № 6524/2021г. по описа на СРС, 78-и състав на 08.02.2021г. е издадена заповед по чл. 410 ГПК.

ОСЪЖДА, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, „Г.“ ЕООД, ЕИК ****, да заплати на „Д.К.“ ЕООД, ЕИК ****, сумата **383.93 лева** – разноски по делото, сторени пред СГС.

ОСЪЖДА, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК, „Д.К.“ ЕООД, ЕИК ****, да заплати на „Г.“ ЕООД, ЕИК ****, сумата **20.08 лева** – разноски по установителните иски по чл. 415 ГПК, сторени пред СРС и сумата **22.09 лева** – разноски по делото, сторени пред СГС.

Решението не подлежи на касационно обжалване на основание чл. 280, ал. 3 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____